

ע ל ר ש י מ ו ת ה

כשאתה עובר משירו רחל — שעם כל חילחולי יגונם המדעית, בהירות גבושים להם — אל הרשימית הקטנית שכוונתו במהדרת החדשה, אינך מוצע ממשב רוח אחרת, רוח פרזת, לא! אדרבא, לפי עצמום הניב, סינונו וליטוי שו, היפותו ובשמו — יש ברשימות אלו משום המשך, לשירה. ואל תחא כמתן הקטנה מאפילה על כרסן האמי נתי! רחל אינה נזקקת בהעדוניה לניבובי מלל, פסוקים ספורים, חדים כטריזים וטעינים הם תפיסה שירית ערה ודקה; כסמנים מעטים משינה היא את מכוסשה, בהנדרה שבמשל עזר, במשפט אחר או שנים מקצה היא מהות פיוטית. על „מגילת קדם“ לאסף הלוי איש ירושלים הוא כותבת: „איש ירושלים. אכן אין להטיל ספק בירושלמיותו של אסף הלוי, כי אופת, אם לא בפנה נדת זו נשתמרו תוסדגשות והשקפת-עולם אידילית שבאלה? „השאלות האירות“ לא יצטו את רעלן לתוך נשמתו, סערות

מרד איומות לא רווהו במגעו, והריתו יושב לו שטיף זתרה של שמש מילדת ותורו תרונים לכבודה. ואנו מפונקי דקות חולנית של נפש בתדרונו מפוחי מעיף הרעיון ותהומות החיגשה, מסתב לים בתמהון בעצמום זה, כבהירות יל- דותית זו, ויהי הפיטו עצמו בענינו כעין „מגילת קדם“ (שירת רחל, עמוד קצ"ה).

בשורות מעטות אלו הוארה כל מהותו של אסף הלוי במשורר ירושלים.

על „ימים ולילות“ לביסטרוצקי היא כותבת: ספר אשר סבאו מתול במים; אשר במפלו בפדובלימות צורבות, והנה יד לבנה נשית מיטיבה לתלל רשלנו על מצתן התור של אותן הפדובלימות, אשר בו הביטוי גורף את התוכן ופילטו זעיר מה זעיר שם על פני החופים השטוחים.

על מסדה ליצחק למדן: „לא פרשת שבילים בלכזער, לא אורות-לילה סת- עים, אלא הרך המלך. נהיה“.

על „ימים דובבים“ לאנדה פינקרפלד: „יש והשיר נראה כקטע משיר; אך יש יהוא קבוע איתן כמסנתו הלכנה ואין להיסיף או לנרוע. יש תדמה: רגע מרנעי הזמן תפוס בבף והנקודה המסיימת בהד לה לבוא בעוד מועד, בטרם הדל הרנע מפרכסונו, ויש תדמה, כי רק זכר הרנע היה זה, ובי בין הרחש ובין ביטוייו מפד ריה מרהקמה של הנות, הרחנה או עצור קיל השיר בקולו של מתודה והשיר שקט, שקט“ (עם, כ"ד).

על „מי“ ליש שלום: „רוח מסתדין מרחפת על פני שירתו של ש. שלום.

פעמים קל מנעו בתעלומה, באינרטה הוא להחרידה, ופעמים מר נפש ומבקש להסיר את הלוט“.

בתהדרות קצרות כגון אלו מסת השירה הנלוונה אולי יותר מאשר מרים ארנבים.

ביסתריענון זעה גם ברשימות על

סופרים לוועזים, אימלקים וערפ

וכשאתה עובר על כל אותן האסות

נות של רחל, שגרתו אמנות וסמ

זרועים בהן — אעך מתפלא ע

נצטרפו לשירה, אותה פשטות ה

להן, כפי שתפסה זאת החל בכר

החריפה כל כך „על אות הזמן“

לי, נאמר שם, אות הזמן באמנות ה

היא פשטות הביטוי, ביטוי פשוט כ

ביטוי פרפורית הראשונים של האפ

הלריות, ביטוי מודי, במרם הם

לכסית על ערותה כמתלצות מש

זהב; ביטוי הנקי מספרותיות, ה

ללב באמתו האנושית, המשובב

ברעננותו; אשר יש בכוחו להחתי

הון, ללוחתנו כחגי יום ולרנו ס

לפתע“ (שם, ר"א).

כמדומה לי שהנדרה זו של פ

הביטוי „בשירה הולמת יותר מכל

שירתה של רחל ועצם כתיבתה ה

שקופה, אמיתית ללא שמיץ של פ

תיות“ ונמ הרשימות שלה המ

בנושאים ספרותיים — אף הן

כ„ספרותיות“, רשימות חזונית, רענ

שיש להן „ביטוי פרפורית הראשו

של ההתרשמות החיה מיצירה ואמ